

Law Guidance

- przewodnik po prawie -

NR 1 / WRZESIEŃ 2010

Szanowni Państwo,

Z przyjemnością przekazujemy Państwu pierwszy numer przewodnika prawnego naszej Kancelarii.

Law Guidance stanowi zbiór wielu artykułów dotyczących różnych dziedzin prawa. Szczególnie uwagę przywiązujemy do zagadnień gospodarczych, spraw z zakresu prawa handlowego, cywilnego oraz podatkowego. Przewodnik składa się z działów, w których zamieszczone są aktualności prawne, informacje dotyczące zmian w obowiązującym prawie oraz przykłady z najciekawszego orzecznictwa.

Życzymy Państwu przyjemnej lektury, a w razie jakichkolwiek pytań pozostajemy do Państwa dyspozycji.

Z wyrazami szacunku,

Agnieszka Wojciechowska
Wspólnik

Law Guidance

- przewodnik po prawie -

NR 1 / WRZESIEŃ 2010

AKTUALNOŚCI

W dziale Aktualności prezentujemy najnowsze informacje dotyczące prawa polskiego i prawa Unii Europejskiej.

e-Sprawiedliwość już w sieci

W piątek, 16 lipca 2010 roku ruszy europejski portal *e-Justice* (czyli *e-Sprawiedliwość*). W portalu dostępne są informacje na temat systemów prawnych wszystkich państw członkowskich Unii, obowiązujących w nich przepisów prawa oraz praktyki stosowania danego systemu prawa.

Znaleźć tam można m.in.:

- rejestry działalności gospodarczej państw członkowskich,
- rejestry ksiąg wieczystych,
- rejestry upadłości,
- orzecznictwo sądów krajowych i międzynarodowych.

Z portalu można korzystać we wszystkich językach urzędowych Unii Europejskiej pod adresem:

<https://e-justice.europa.eu/home.do>

Liście dla producentów żywności

Od 1 lipca 2010 roku istnieje obowiązek znakowania tzw. Euroliściem (ang. *Euroleaf*) produktów żywnościowych, które są reklamowane jako ekologiczne.

Euroliść to unijne logo ekologicznej żywności, wyprodukowanej zgodnie z obowiązującymi wspólnotowymi normami dotyczącymi produkcji ekologicznej.

Można nim oznaczać także produkty, które zostały importowane na terytorium Unii, ale tylko wówczas, gdy ich produkcja przebiegała zgodnie z przepisami ekwiwalentnymi do tych, jakie w niej obowiązują. Wzór logo został wyłoniony w drodze ogólnoeuropejskiego konkursu, a jego przesłaniem jest: Europa i natura.

PRAWO PODATKOWE

Promocja przedsiębiorstwa opodatkowana?

Praktyka stosowania art. 7 ust. 2 ustawy o VAT.

Czy podatki, jak głośno znana amerykańska maksyma, są jedną z niewielu rzeczy, które są pewne? Raczej tak. Czy przepisy regulujące zasady opodatkowania są skonstruowane przejrzystie i zapewniają ich stosowania? Raczej nie.

Podatki w praktyce

Dla zilustrowania zagadnienia wystarczy sięgnąć do ustawy o podatku od towarów i usług (dalej: Ustawa o VAT). Dość głośnym problemem związanym z interpretacją przepisów tej ustawy jest kwestia możliwości opodatkowania podatkiem VAT towarów, które zostały przekazane przez podatnika na potrzeby reklamy i promocji jego przedsiębiorstwa. Na podatnika, który chce dociec sensu przepisów, do których powinien się stosować, ustawodawca zastawił szereg pułapek.

Czy przekazywanie takich materiałów promocyjnych, tożsame jest z przekazywaniem towarów na cele związane z prowadzonym przedsiębiorstwem? Zakładając, że na pierwsze pytanie odpowiedzieliśmy pozytywnie, czy z brzmienia ustawy wywnioskować można, że takie właśnie przekazanie nie podlega opodatkowaniu podatkiem VAT? Problem tkwi w tym, że udzielenie odpowiedzi na te pytania nie jest takie proste, jak być powinno.

Brzmienie przepisu

W art. 7 ust. 2 ustawy o VAT czytamy, że przez podlegających opodatkowaniu dostaw towarów należy rozumieć **przekazanie przez podatnika towarów należących do jego przedsiębiorstwa na cele inne niż związane z prowadzonym przez niego przedsiębiorstwem [6], jeżeli podatnikowi przysługują prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego od tych czynności, w całości lub w części.** Wykładnia językowa przepisu prowadzi do konkluzji, że przekazanie towarów na cele związane z prowadzonym przedsiębiorstwem, a jak się wydaje, przekazywanie materiałów promocyjnych jest jak najbardziej z prowadzeniem przedsiębiorstwa związane, nie powinno być opodatkowane.

Przez dostaw towarów, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, rozumie się również przekazanie przez podatnika towarów należących do jego przedsiębiorstwa na cele inne niż związane z prowadzonym przez niego przedsiębiorstwem, w szczególności:

- 1) przekazanie lub zużycie towarów na cele osobiste podatnika lub jego pracowników, w tym byłych pracowników, wspólników, udziałowców, akcjonariuszy, członków spółdzielni i ich domowników, członków organów stanowiących osób prawnych, członków stowarzyszenia,
- 2) wszelkie inne przekazanie towarów bez wynagrodzenia, w szczególności darowizny - jeżeli podatnikowi przysługują prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego od tych czynności, w całości lub w części.

Art. 7 ust. 2 Ustawy o podatku od towarów i usług

PRAWO PODATKOWE

Prawo Unii Europejskiej

W związku z wejściem Polski do Unii Europejskiej, ustawa o VAT została znowelizowana tak, aby pozostawała w zgodzie z prawem unijnym (obecnie obowiązującą dyrektywą dotyczącą podatku VAT jest Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. UE. L Nr 347). Jak się jednak okazało i nie do końca. Powyższa dyrektywa nie wprowadza bowiem rozróżnienia, na które pokusił się polski ustawodawca. Nie dzieli towarów na te, które zostały bądź nie zostały przekazane na cele związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa. Nastąpiła błędna implementacja.

Stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego

Ważny głos w dyskusji zabrał Naczelny Sąd Administracyjny w poszerzonym składzie siedmiu sędziów w wyroku z dnia 23 marca 2009 roku (sygn. I FPS 6/08), w którym stwierdził jednoznacznie, iż **na gruncie ustawy o VAT w brzmieniu obecnym, nieodpłatne przekazanie towarów przez podatnika na cele związane z prowadzonym przez niego działalnością gospodarczą nie stanowi dostawy towarów w rozumieniu tej ustawy, a zatem opodatkowaniu podatkiem VAT nie podlega.**

Istnieje więc nadzieja na ujednolicenie praktyki. Nie godzi się bowiem, aby w państwie prawa miało miejsce sytuacja, w której, wbrew wykładni językowej przepisów, w rezultacie skomplikowanych zabiegów interpretacyjnych, na podatnika byłby nakładany obowiązek podatkowy.

Jeśli zatem przekazujecie Państwo swoim kontrahentom materiały reklamowe, promujące Waszą działalność gospodarczą, to warto:

- sprawdzić swoje dotychczasowe rozliczenia,
- rozważyć złożenie wniosku o wydanie przez Ministra Finansów interpretacji indywidualnej, powołując się na powyższe orzeczenie Sądu Najwyższego, a nawet złożenie wniosku o stwierdzenie nadpłaty w VAT.

Jeśli Państwo zainteresowani uzyskaniem bardziej szczegółowych informacji w tym zakresie, bądź Państwo chcieli porozmawiać o konkretnych problemach wynikających ze stosowania omawianego przepisu w Państwa przedsiębiorstwie i prosimy o kontakt z:

Radosławem Wojciechowskim
email: r.wojciechowski@fwsk.pl

Ewżon Konior
email: e.konior@fwsk.pl

PRAWO HANDLOWE

Rok synonimem czasu nieoznaczonego?

Wygaśnięcie mandatu członka zarządu sp. z o.o. po upływie roku.

Jeżeli w zarządzie spółki z o.o. członek zarządu powołany został uchwałą wspólników na czas nieoznaczony, a w umowie spółki nie znajduje się postanowienia regulujące okres trwania jego kadencji, istnieje duże ryzyko wystąpienia rozbieżności pomiędzy okresem trwania kadencji członka zarządu a jego mandatem. Może się z tym wiązać szereg niebezpieczeństw.

Mandat a kadencja

Mandat to umocowanie członka zarządu do pełnienia przez niego funkcji. Kadencja to ustalony okres sprawowania tej funkcji. Co ważne, nie zawsze muszą się one ze sobą pokrywać. Może się zdarzyć, że na skutek wcześniejszego wygaśnięcia mandatu, członek zarządu nadal działa, jednak już bez umocowania.

Problemy w praktyce

Do tej pory problem powołania członka zarządu na czas nieokreślony, rozumiany jako powołanie go na okres do odwołania budziło liczne kontrowersje. Niektórzy komentatorzy twierdzili, iż nawet w sytuacji, gdy członek zarządu zostanie powołany na czas nieokreślony, jego mandat wygaśnie, zgodnie z brzmieniem art. 202 § 1 Kodeksu spółek handlowych, z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu. Byłoby to w praktyce tożsame z powołaniem go na okres jednego pełnego roku obrotowego spółki. Wyraźny byłoby również pogląd, według którego mandat członka zarządu powołanego na czas nieoznaczony wygasa dopiero w momencie jego odwołania, rezygnacji czy śmierci, a nie z dniem zatwierdzenia sprawozdania finansowego. Obranie jednego z powyższych stanowisk prowadziło mogło w praktyce to odmiennych konsekwencji.

W pierwszym przypadku, członek zarządu, który rozpoczął kadencję np. w grudniu 2008 roku (powołanie do zarządu), a rok 2009 byłby dla niego pierwszym pełnym rokiem obrotowym, następnie utraciłby mandat w czerwcu 2010 roku. Stałoby się to z dniem zatwierdzenia sprawozdania finansowego za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia przez niego funkcji i nawet, gdyby wspólnicy byli tego faktu nieświadomi. Według drugiego z przedstawionych poglądów, kadencja takiego członka zarządu trwałaby nadal i byłby on w dalszym ciągu w pełni umocowany do działania (mandat by nie wygasł).

Jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej, mandat członka zarządu wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu.

Art. 202 § 1 k.s.h.

PRAWO HANDLOWE

Jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej, mandat członka zarządu wygasa w terminie przewidzianym w art. 202 § 1 k.s.h. także wtedy, gdy według uchwały wspólników powołanie nastąpiło na czas nieokreślony.

Uchwała SN z dn. 21 lipca 2010 r.,
sygn. III CZP 23/10

Orzeczenie Sądu Najwyższego i jego konsekwencje

Sąd Najwyższy, zajmując stanowisko w tej sprawie, jednoznacznie ucił dotychczasowe dyskusje. Stwierdził, że w przypadku, gdy członek zarządu został powołany uchwałą wspólników na czas nieoznaczony, w sytuacji, gdy umowa spółki nie stanowi inaczej, jego mandat wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu.

W związku z powyższym, od momentu odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe, bez podjęcia uchwały o powołaniu członka zarządu na nową (kolejną) kadencję, członek taki działałby bez umocowania do pełnienia swych funkcji, co wiązałoby się z szeregiem ryzyk dla spółki, związanych z zawieraniem potencjalnie wadliwych umów przez nieuprawnionego (na skutek wygaśnięcia mandatu) członka zarządu, odpowiedzialności spółki za brak odpowiedniego wpisu do KRS, sankcjami za szkody wyrządzone osobom trzecim przez członka zarządu bezprawnie dalej figurującego w rejestrze, a także skomplikowanymi rozliczeniami i roszczeniami wysuwanymi przez osoby trzecie działające w dobrej wierze wobec nieumocowanego członka zarządu. Innym ryzykiem jest możliwe zakwestionowanie przez organy podatkowe wydatków spółki poniesionych na wynagrodzenie członka zarządu (po wygaśnięciu mandatu) jako kosztów uzyskania przychodu.

Jak zatem uniknąć problemu?

W świetle jednoznacznych wniosków wynikających z cytowanej uchwały, wskazane jest:

- sprawdzenie postanowień umowy spółki dotyczących kadencji członków zarządu i rozważenie ich ewentualnej zmiany,
- przeanalizowanie uchwał wspólników powołujących zarząd,
- ustalenie, czy w spółce byli powoływani członkowie zarządu na czas nieoznaczony i określenie, kiedy wygaśnie mandat,
- rozważenie powoływania członków zarządu na czas określony, nawet kilkuletni (należy pamiętać, iż zawsze istnieje możliwość odwołania członka zarządu, niezależnie od tego, na jaki czas został powołany).

Jeśli spółstwo zainteresowane uzyskaniem bardziej szczegółowych informacji w tym zakresie, bądź spółstwo chciało porozmawiać o konkretnych problemach wynikających ze stosowania omawianego przepisu w Państwie przedsiębiorstwie i prosimy o kontakt z:

Agnieszka Wojciechowska
email: a.wojciechowska@fwsk.pl

Ewa Konior
email: e.konior@fwsk.pl

PRAWO CYWILNE

Wyrównanie pola gry?

Pozew zbiorowy i grupowe dochodzenie roszczeń

Od lipca 2010 roku istnieje możliwość wytaczania powództwa zbiorowego, które ma na celu pomóc w wyrównaniu pola gry (sporu prawnego) między drobnymi podmiotami a i z zaopiecznia i grubymi rybami.

Cechy, jakimi wyróżnia się pozew zbiorowy:

- grupa występująca z pozwem zbiorowym musi liczyć co najmniej 10 osób,
- dochodzone są roszczenia jednego rodzaju, oparte na tej (takiej) samej podstawie faktycznej,
- dotyczy spraw o roszczenia o ochronę konsumentów, z tytułu odpowiedzialności za szkody wyrządzone przed produkt niebezpieczny oraz z tytułu czynów niedozwolonych, z wyłączeniem roszczeń o ochronę dóbr osobistych,
- należy ujednolicić wysokość poszczególnych roszczeń (może to nastąpić w co najmniej dwuosobowych podgrupach),
- wysokość opłaty sądowej od pozwu wynosi 2% wartości przedmiotu sporu (jednak nie więcej niż 100 tysięcy złotych),
- strona pozwana ma możliwość udania kaucji na zabezpieczenie kosztów procesu, która może wynosić nawet 20% wartości przedmiotu sporu,
- w jednej z ogólnopolskich gazet należy zamieścić ogłoszenie o wszczęciu postępowania grupowego, aby umożliwić pozostałym osobom przyłączenie się do procesu.

Katalog spraw

Wskazany wyżej katalog spraw jest dość nieprecyzyjnie ujęty. Jednoznacznie można stwierdzić jedynie, iż powództwo zbiorowe będzie można wytaczać w zakresie tzw. prawa konsumenckiego (tj. klauzul abuzywnych, umów zawieranych na odległość, kredytów konsumenckich i innych). Nie jest natomiast jasne, czy również innego rodzaju sprawy z udziałem konsumentów będą mogły być przedmiotem pozwów grupowych. Pojawiają się głosy przemawiające za szeroką interpretacją ustawy i objęciem jej zakresem wszystkich sporów prawnych wynikających ze stosunków umownych pomiędzy przedsiębiorcami a konsumentami.

W sytuacji, w której stroną powodową stanowi przedsiębiorca, zakres spraw ogranicza się do roszczeń z tytułu czynów niedozwolonych i odpowiedzialności za produkt niebezpieczny. Dodatkowo, z kategorii roszczeń deliktowych wyłączają się roszczenia o zaniechanie, o usunięcie skutków naruszenia, o zadość uczynienie oraz o zapłatę

Ustawa normuje sądowe postępowanie cywilne w sprawach, w których są dochodzone roszczenia jednego rodzaju, co najmniej 10 osób, oparte na tej samej lub takiej samej podstawie faktycznej (postępowanie grupowe).

Art. 1 ust. 1 Ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym

PRAWO CYWILNE

sumy pieniędzy na cel społeczny, związane z ochroną dóbr osobistych. Zatem katalog potencjalnych spraw nie jest szeroki i sprowadza się głównie do czynów niedozwolonych. Mogą to być sprawy o naruszenie praw autorskich (sprzedaż podrobionych artykułów, pirackich płyt, kradzionych filmów), naruszenie obowiązków informacyjnych spółek publicznych (w wyniku których inwestorzy ponieśli straty), wyrządzenie szkody w wyniku złego prawa (przeciwko Skarbowi Państwa), spowodowanie katastrofy przemysłowej lub ekologicznej i inne.

Jakie są potencjalne ryzyka dla przedsiębiorców?

Nowa regulacja prawna może uderzyć najsilniej w przedsiębiorców sprzedających swoje produkty masowemu klientowi. Z ryzykiem wytoczenia powództwa zbiorowego powinny się liczyć przede wszystkim firmy deweloperskie, ubezpieczeniowe, linie lotnicze, firmy farmaceutyczne i banki. Liczba procesów wytaczanych przeciwko przedsiębiorcom przez konsumentów może znacząco wzrosnąć, co może wiązać się z różnego rodzaju ryzykami dla pozwanych, a to:

- ewentualna konieczność zapłaty bardzo wysokiego odszkodowania na rzecz zbiorowych powodów, co może prowadzić do czasowych problemów z płynnością finansową przegrywającego podmiotu,
- firmy, dla których marka i reputacja są jednymi z głównych aktywów, mogą znacznie ucierpieć w wyniku negatywnych relacji prasowych dotyczących szczegółów tego rodzaju procesów (problem wizerunkowy),
- istnieje zagrożenie bycia pozywanym w procesach wytaczanych przez rzesze konsumentów w całym drobnym sprawach,
- pozwy grupowe mogą być wykorzystywane jako swego rodzaju narzędzie nacisku na przedsiębiorców,
- przedsiębiorcy mający status spółek publicznych, mogą dodatkowo ucierpieć w wyniku pozwów grupowych dotyczących nieprawidłowego wyrażania się z obowiązków notyfikacyjnych.

Jak się bronić przed pozwami zbiorowymi?

Nie ma na to jednej, uniwersalnej recepty, gdyby każda działalność gospodarcza wiązała się z ryzykiem wyrządzenia komuś szkody. W każdym przypadku należy rozważyć i przeanalizować zasadność pozwu i możliwość ugodowego załatwienia zaistniałego sporu. Ujednolicenie roszczeń oraz obecność profesjonalnego pełnomocnika może niewątpliwie sprzyjać osłonięciu polubownego rozwiązania.

Jeśli Państwo zainteresowani uzyskaniem bardziej szczegółowych informacji w tym zakresie, bądź Państwo chcieli porozmawiać o konkretnych problemach wynikających ze stosowania omawianego przepisu w Państwa przedsiębiorstwie i prosimy o kontakt z:

Arkadiuszem Forysiem
email: a.forys@fwsk.pl

Jarosławem Szewczykiem
email: j.szewczyk@fwsk.pl

PRAWO PRACY

Wniosek pracownika o udzielenie urlopu na Źdanie.

Czy to naprawdę Źdanie?

Zgodnie z najnowszŹ liniŹ orzecznicŹ, udzielenie urlopu przez pracodawcŹ, mimo iŹ Źna ŹdanieŹ nie jest obowiŹzkiem bezwzglŹdnym. Natomiast pracownik ŹdajŹcy urlopu moŹe go w niektórych przypadkach nie otrzymaŹ.

Jak byŹ dotychczas?

UwaŹano, Źe samo zŹŹenie wniosku jest wystarczajŹce i, wobec braku wyraŹnego sprzeciwu pracodawcy, moŹna rozpoczŹŹ urlop bez dalszych formalnoŹci. Pracodawca miaŹ obowiŹzek udzielenia tego urlopu w terminie wskazanym przez pracownika, z wyjŹtkiem nadzwyczajnych sytuacji, a jego brak odpowiedzi nie mŹgŹbyŹ uznany za odmowŹ.

Jak jest teraz?

28 paŹdziernika 2009 roku zapadŹ orzeczenie SŹdu NajwyŹszego dotyczŹce trybu udzielania urlopu na Źdanie (sygn. II PK 123/09). Jest to drugie z serii orzeczeŹ obok wyroku z dnia 16 wrzeŹnia 2008 roku (sygn. II PK 26/08), ktŹre w sposŹb zasadniczy zmienia tryb udzielania urlopŹw na Źdanie. Zgodnie z pierwszym z wyrokŹw, rozpoczŹcie przez pracownika urlopu bez zgody pracodawcy moŹe byŹ uznane za nieusprawiedliwionŹ nieobecnoŹ i tym samym staŹ siŹ podstawŹ zwolnienia dyscyplinarnego. Zgodnie z treŹciŹ drugiego, urlop na Źdanie nie tylko musi byŹ formalnie przez pracodawcŹ udzielony, ale takŹe jego zasadnoŹ i koniecznoŹ podlega merytorycznej ocenie.

KonsekwencjŹ takiej interpretacji jest:

- brak bezwzglŹdnego obowiŹzku udzielenia takiego urlopu,
- fakt, iŹ do wykorzystania tego urlopu nie uprawnia pracownika samo zŹŹenie wniosku oznacza, Źe pracownik nie moŹe rozpoczŹŹ urlopu na Źdanie, dopŹki pracodawca nie wyrazi na to zgody, czyli nie udzieli mu takiego urlopu,
- termin urlopu na Źdanie nie moŹe byŹ teŹ jednostronnie okreŹony przez pracodawcŹ, zawsze musi to byŹ wspŹlne ustalenie stanowiska pracownika i pracodawcy, chociaŹby poprzez przychylene siŹ do propozycji pracownika,
- rozpoczŹcie urlopu na Źdanie bez takiej zgody jest ciŹŹkim naruszeniem podstawowych obowiŹzkŹw pracownika, za ktŹre moŹe groŹiŹ zwolnienie dyscyplinarne.

Źpracodawca jest obowiŹzany udzieliŹ na Źdanie pracownika i w terminie przez niego wskazanym nie wiŹcej niŹ 4 dni urlopu w kaŹdym roku kalendarzowym. Pracownik zgŹsza Źdanie udzielenia urlopu najpŹŹniej w dniu rozpoczŹcia urlopu.Ź

Art. 167² k.p.

PRAWO PRACY

Sąd Najwyższy podkreśla też, że, gdyby pracodawca miało bezwzględny obowiązek udzielenia zgody, ustawowy wymóg jej udzielania straciłby sens.

Jak zatem udzielać urlopu na żądanie:

- wniosek taki należy złożyć najpóźniej w chwili, w której pracownik powinien przystąpić do pracy i moment zgłoszenia wniosku nie jest określony w przepisach kodeksu, szczególnie wykładni sformułowania „najpóźniej w dniu rozpoczęcia urlopu” można jednak znaleźć w treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2006 roku (sygn. I PK 128/06),
- samo jego złożenie nie wystarczy, pracownik musi poczekać na zgodę pracodawcy, co wynika z dbałości o interes zakładu pracy i z konieczności zapewnienia prawidłowego procesu organizacji pracy,
- regulamin pracy bądź przyjęta praktyka (panujący w zakładzie pracy zwyczaj), mogą przewidywać późniejsze, bardziej korzystne dla pracownika złożenie stosownego wniosku; aby uniknąć nieporozumień o wszelkich zmianach w terminie do składania takich wniosków, pracodawca powinien swych pracowników wyraźnie poinformować.

Stanowisko aktualnie prezentowane przez Sąd Najwyższy przyczynia się do racjonalizacji procesu udzielania urlopów na żądanie. Pracownik powinien mieć prawo do wyjątkowej nieobecności w pracy, potrzebnej do załatwienia swoich prywatnych spraw. Niemniej jednak, tego rodzaju urlop nie może destabilizować funkcjonowania całego zakładu pracy.

Zatem żądanie urlopu na żądanie nie jest faktycznym żądaniem urlopu, ale podaniem o jego udzielenie. Urlop na żądanie nie jest sytuacją, w której role pracownika i pracodawcy się odwracają i pracownik może od pracodawcy żądać. Natomiast jest on instytucją, w której powinny współgrać potrzeby pracowników i pracodawców, uprawnienia każdej ze stron nie powinny być nadużywane, lecz w odpowiedni sposób zbalansowane.

Jeśli są Państwo zainteresowani uzyskaniem bardziej szczegółowych informacji w tym zakresie, bądź Państwo chcieli porozmawiać o konkretnych problemach wynikających ze stosowania omawianego przepisu w Państwa przedsiębiorstwie i prosimy o kontakt z:

Agnieszka Wojciechowska
email: a.wojciechowska@fwsk.pl

Jarosław Szewczykiem
email: j.szewczyk@fwsk.pl

Law Guidance

- przewodnik po prawie -

NR 1 / WRZESIEŃ 2010

O KANCELARII

Kancelaria Foryś Wojciechowski powstała w 2004 roku w Krakowie i jest prowadzona przez radców prawnych: Agnieszkę Wojciechowską, Radosława Wojciechowskiego oraz Arkadiusza Forysia. Długoletnie doświadczenie zawodowe w pracy, zarówno w kancelariach prawnych, jak i w charakterze *in house lawyers* pozwoliło nam stworzyć model współpracy z Klientami oparty na zaufaniu, znajomości biznesów naszych Klientów, indywidualnym podejściu i partnerstwie biznesowym.

Jesteśmy zorientowani na Klienta, nowoczesnie zarządzanej i dynamicznej kancelarii prawnej, która zapewnia efektywny i terminowy obsługa w zakresie kompleksowego doradztwa i zastępstwa prawnego. Naszym podstawowym zadaniem jest obsługa korporacyjna spółek, doradzając przy tym Klientom z zakresu niemal wszystkich dziedzin prawa gospodarczego.

Naszymi Klientami są zarówno mali i średni przedsiębiorcy, jak i spółki giełdowe oraz zagraniczne korporacje. Zaufali nam m.in.: Bank BPH S.A. i GE Money Bank S.A., spółka inwestora międzynarodowego Bonarka City Center w Krakowie, spółka giełdowa ESİ SYSTEM S.A., czy Karpacka Spółka Gazownictwa sp. z o.o. z grupy kapitałowej PGNiG.

KONTAKT ZE WSPÓLNIKAMI

Agnieszka Wojciechowska
a.wojciechowska@fwsk.pl

Arkadiusz Foryś
a.forys@fwsk.pl

Radosław Wojciechowski
r.wojciechowski@fwsk.pl

Treść niniejszego przewodnika ma charakter wyłącznie informacyjny i nie stanowi konkretnej opinii ani porady prawnej. W celu uzyskania pełnych informacji lub porady prawnej, prosimy o kontakt z Kancelarią

